

Masumbuko Juakali

[1 februari 2016] Masumbuko is 25 en huurt een huisje, waar hij samenleeft met zijn jongere broertje, die nog in 'Form 2' (tweede klas) van de 'secondary school' (middelbare school) zit. Hij betaalt ook voor de kosten van zijn broertje en zijn vader en moeder krijgen via hem ook nog extra leefkosten toebedeeld, want die hebben het ook bepaald niet breed. Masumbuko kwam in 2011 tot Form 4 op school en toen was het voor hem niet langer mogelijk om nog door te leren. Maar al vanaf 2007 was hij, als kind nog, in de leer als lasser. Dat vond hij toen al mooi werk 'voor later'. Toen hij in contact kwam met stichting Sengerema was dit dus voor hem dé business. Hij deed de trainingen en kwam door de

verder zonder noemenswaardig salaris. Ik kom er niet goed achter, hoe dat nu precies zit.

Tegen een boom aan staat wat hekwerk dat al gereed is. Onder een dekzeil staat een flinke verzameling schoolbankjes die hij heeft gemaakt. Dit is voor een *primary school* en wordt binnenkort afgeleverd. Ook is er een bestelautootje, waarvan duidelijk zichtbaar het chassis flink doorgeroest is. Daar worden allemaal nieuwe plaatjes op gelast.

Op de grond ligt het hele patroon klaar, met

fases van het *practical assignment* (praktijkopdracht) en *internship* (stage) heen en kwam zodoende in aanmerking voor een eigen lening. Masumbuko heeft 2.500.000 shilling geleend, ruim €1000.

De werkplaats bestaat feitelijk uit niet zoveel meer dan een grondoppervlak, dicht bij de grote weg, waar ook nog een op-instortenstaand overkappinkje bij hoort. Het belangrijkste dat hij nodig heeft, dat is '*machinery*'. Die heeft hij gekocht van de lening: las-, slijp- en boorapparatuur.

Hij zit niet in zijn eentje te werken. Een stuk of vier andere 'fundi's' werken met hem mee. Die zijn zo'n beetje weer bij hém in de leer,

vierkante en ronde metalen balken, voor een grote metalen hekdeur, met gedraaide stukken ijzer. Het geheel ligt als een 'bouwpakket' in het zand en alle onderdelen worden stuk voor stuk in en aan elkaar gelast. Op Masumbuko's hoofd staat een grote zwarte bril. Het geeft hem het stoere voorkomen van een rapper, maar het is gewoon zijn lasbril.

We zitten gezellig met elkaar te kletsen aan een tafeltje onder een houten overkappinkje. Het afbetalen lukt tot dusver naar behoren, maar hij is er nog niet mee klaar. Het lukt hem om daarnaast nog wel wat te sparen, want hij wil absoluut verder ontwikkelen. De verkopen zijn erg seizoengevoelig, zo laat hij me weten. Hij wil graag een groter werkgebied hebben: de enkele tientallen vierkante meters van nu, die voldoen eigenlijk niet. Ook wordt de productie niet alleen méér, maar ook beter van kwaliteit als hij toch wat betere machines tot zijn beschikking zou hebben.

Een lastig punt bij Masumbuko is, net als bij Maico, het behalen van certificaten, die het voor hem mogelijk maken veel meer goeie klanten te kunnen krijgen. Nu werkt hij vooral voor z'n eigen omgeving, met niet meer basis dan de mond-op-mond-reclame voor zijn prima producten. Maar, helaas, voor deze extra cursussen in Mwanza heeft hij de centen voorlopig nog niet. En ook qua tijd is dat een investering die hij zich nog niet getroosten kan.

Masumbuko vertelt met twinkelende oogjes over zijn droom: het zelf ontwerpen van pickups voor de kleine pickup-

vrachtautootjes.

Hee, Masumbuko, kun je me ook vertellen, hoe je leven eruit had gezien wanneer je deze lening niet zou hebben gekregen? Een oprecht verontwaardigde blik is mijn deel: 'pffff, dan had ik geen machines gehad, dan was ik op z'n best misschien bij iemand anders als lasser werkzaam. Nu ben ik zelf baas en probeer er alles uit te halen.'

